

Prisutnost

GLASILO KARMELIČANKI BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA

GOD. LXII, 2-2025

P risutnost

GLASILO KARMELIČANKI BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA

Izdaje: Provincijalat Karmeličanki
Božanskog Srca Isusova

Vrhovec 29, Zagreb

Odgovara: s. M. Matija Jurković,
provincijalna poglavarica

Urednik: s. M. Lidija Vuksanović

Lektura: s. M. Lidija Vuksanović i
Martina Horvat

Oblikovanje i priprema:
Barbara Zeba, postulantica

Tisak: Kopko

www.karmelbsi.hr

SADRŽAJ

UVODNIK	3
RIJEČ PROVINCIJALNE POGLAVARICE	4
ZAVJETI I OBLJETNICE.....	6
Svetkovina Bezgrešne	6
Naše kandidatice.....	8
SUSRETI I DOGAĐANJA	10
Susret juniorki	10
Hodočašće u Knin	12
Duhovne vježbe u Sittardu	13
Jubilarna 20. Karmelijada	16
Put na Island.....	20
CRKVA I MOLITVA	23
Iz kateheze pape Lava XIV.	23
BLAŽENICA	24
Probudimo se u Bogu	24
IZ NAŠIH ZAJEDNICA.....	25
Bibinje	25
Punat.....	27
Zagreb.....	29
DODATAK.....	31
STVARALAŠTVO.....	43

Drage sestre i dragi čitatelji *Prisutnosti*,

više od tri tjedna živimo u 2026. godini, gotovo smo se i uhodali u nju, a u rukama imamo novi broj glasila naše Hrvatske provincije sa svim događanjima iz druge polovice 2025. godine. Jednom riječju, kasnimo s pripremom, i zbog toga se ispričavamo, bez objašnjenja. Razloga za kašnjenje uvijek imamo, i nemamo. Pomalo smo sporiji, pomalo se ubrzamo i tako i u ovoj 2026. godini. Ponajprije mislim ovdje o urednicima *Prisutnosti*, nadajući se da će se vratiti u redovitost posla te redovne pripreme glasila. Vjerujem u to posebno sada kada je pripremi i grafičko obli-

kovanje preuzela naša postulantica Barbara. Radujemo se njezinu dolasku u svijet pripreme i tiska na čemu odsrca zahvaljujem našoj provincijalnoj poglavarici s. M. Matiji. Ujedno, zahvaljujem našoj dugogodišnjoj suradnici i velikoj prijateljici Karmela Božanskog Srca Isusova Senki Blažeković na svemu što je uložila u *Prisutnost* kao i na spremnosti, podršci i pomoći iz pozadine kojom nas i dalje prati i s nama stvara nova tiskana djela.

Lijepo je znati da postoji netko tko nas tiho iz pozadine prati, tko nam čuva leđa, tko je prisutan u našem životu kad je lijepo, kad je teško, kad hodamo u punoj snazi, kad malakšemo... Prijatelji su ti koji nam daju vjetar u leđa, prijatelji uvijek prisutni, tihi a prisutni... Tako je kod nas ljudi. Ako je tako kod nas ljudi, kako je kod Boga i s Bogom? Ova nas stvarnost uvodi u stvarnost Prijatelja – Boga koji je prisutan još odvijeka, Boga koji nas je htio u svojoj zamisli, koji nas je volio prije nego nas je stvorio, Boga koji nas voli i kada na Njega zaboravimo. Božja ljubav za nas... Zamislimo tu prisutnost u našem životu. Neprestano postoji Ljubav i ljubav koja je za nas prisutna, tiha, nenametljiva, postojana, koja nam uvijek govori: „Volim te” Toj smo Ljubavi povjerovali, odgovorili, na poziv te Ljubavi smo se odazvali jednim: „Evo me”, poput Bezgrešne, naše Majke koja je pjevala Bogu svoj *Veliča*. Ona nam je uzor, zagovornica, ona nas je vodila i hrabrila kada smo posustajali i kada smo hrabro hodili. Rado je imamo u svojem životu, radujemo se susretu s Njom, kao i na poseban način sve sestre koje su o Njezinu blagdanu položile svoje prve zavjete ili ove godine proslavile jubileje svojih 50 i 25 godina redovničkih zavjeta. Drage naše sestre novozavjetovanice i jubilarke: odsrca vam čestitamo! Rado ćemo pogledati fotografije s ovih slavlja, pročitati kako je to bilo na raznim kontinentima gdje žive naše slavljenice, kao što ćemo pročitati i sve druge tekstove o događanjima u našoj provinciji. Hvala svima vama koji ste doprinijeli da ovaj broj *Prisutnosti* bude bogat sadržajem. Vrata naše *Prisutnost* otvorena su i dalje za sve koji želite stvarati te dijeliti s nama ljepotu Božjih milosti koje ulijeva u naše živote. Otvorimo se Njegovu djelovanju posebno u ovom vremenu pripreme za pohod relikvija sv. Male Terezije i sv. roditelja Ljudevita i Zelije Martin Hrvatskoj, BiH i Srbiji u svibnju 2026. godine.

s. M. Lidija od Duha Svetoga

Drage sestre i svi dragi čitatelji *Prisutnosti*,

započeli smo novu 2026. godinu slaveći svetkovinu Bogorodice Marije. U Karmelu Božanskog Srca Isusova svaka građanska godina započinje i slavljem blagdana zahvale za sve primljene milosti, u počecima osnivanja naše Družbe i njezina priznanja od Crkve, po zagovoru sv. Terezije od Isusa.

Blagdan zahvale je poseban dan jer nas zahvalnost uvodi u ozračje radosti, ispunjenosti našega života te uzvraćanja Bogu zahvalom i predanjem za sve što daruje nama i našim zajednicama. Zahvalna srca stojimo pred njim sjećajući se svih milosti koje nam je udijelio u protekloj 2025. godini, osobito po jubilejima koje smo slavili u općoj Crkvi – jubilarina godina oprosta – ali i u našoj Hrvatskoj provinciji 100. obljetnica osnutka Samostana sv. Terezije od Maloga Isusa i dječjega doma u Zagrebu. Znamo da se u svakom danu protekle godine skriva još mnogo toga na čemu bismo mogli zahvaliti i što će svima nama postati vidljivo tek u vječnosti.

Započeli smo svoj hod pripreme za pohod relikvija sv. Male Terezije i njezinih sv. roditelja Ljudevita i Zelijice Martin Hrvatskoj, BiH i Srbiji. Vrijeme koje je pred nama darovano nam je za oblikovanje vlastita odnosa s Bogom kroz upoznavanje života ovih svetaca te usvajajući njihove savjete za ustrajan hod na putu svetosti do potpunoga sjedinjenja s Bogom. Radujem se što će nam najavljeni sadržaji u tome pomoći:

- serijal emisija Bit ću ljubav na Radio Mariji Hrvatske, BiH i Srbije (od 20. siječnja do svibnja – 1. i 3. utorak u mjesecu u 10.30 sati i na You tube kanalu Radio Marije)
- korizmene meditacije Ususret Uskrsnom sa sv. Malom Terezijom i njezinim sv. roditeljima na HKR-u i Radio Mir Međugorju.

Relikvije sv. Male Terezije i njezinih svetih roditelja pohodit će naš Samostan sv. Terezije od Malog Isusa (Vrhovec 29, Zagreb) od 4. 5. 2026. (dolazak oko 20.30) do 5. 5. 2026. (odlazak u 19.00) i Samostan sv. Josipa (Hrvatski Leskovac) od 6. 5. 2026. (dolazak oko 15.30) do 7. 5. 2026. (odlazak u 12.00). U Slavonskom Brodu relikvije će biti u Župi Duha Svetoga od 25. 5. 2026. (dolazak oko 15.00) do 27. 5. 2026. (odlazak u 10.00).

Sveci nas uče životu s Bogom, pomažu nam u osmišljavanju vlastitih patnji te nas hrabre nesamo u predanju vlastitom pozivu, već

i u pronalasku vlastita poslanja u Crkvi kojoj pripadamo kao Božja ljubljena djeca.

O toj ljubljenosti u kojoj smo darovani ovom svijetu, u kojoj živimo i koju trebamo darovati drugima, moći ćemo učiti i u životu sv. Ivana od Križa čiju smo jubilarnu godinu započeli na njegov blagdan 14. prosinca 2025. godine. Slavimo 300. godišnjicu kanonizacije po papi Benediktu XII. (27. 12. 1726.) i 100. godišnjicu proglašenja sv. Ivana od Križa naučiteljem Crkve po papi Piju XI. (24. 8. 1926.). U jednoj svojoj pjesmi sv. Ivan piše i pjeva:

„O, da primi Bog moj vječni u svoj oganj moje plame;
pa da gore dvije ljubavi, jedna iskra, druga plamen.”

Čežnja plamena njegova srca je da se sjedini s plamenom Božje ljubavi, da se ogrije na toj ljubavi, zapali ljubavlju kako bi kao Božje ljubljeno dijete mogao i druge grijati primljenom ljubavlju. Molimo njegov zagovor da i nas obuzme plamen Božje ljubavi kako bismo živeći kao Božja ljubljena djeca mogli primljenu ljubav darovati svima kojima smo poslani, kako bi po nama Bog grijao sve ljude ovoga svijeta.

Obdareni svim darovanim nam milostima i prilikama za naš život utecimo se zagovoru naših svetaca te i dalje hodimo potaknuti riječima bl. Marije Terezije od sv. Josipa: „Uvijek Boga hvalite i slavite.”

U ljubavi Božanskog Srca Isusova

s. M. Matija od Bezgrešnog Srca Marijina

SVETKOVINA BEZGREŠNE

Svečanost svetkovine Bezgrešne započeli smo molitvom Jutarnje nakon čega je uslijedilo kićenje svečarica u prigodi 50. jubileja s. M. Veronike od Svetog Lica i 25. jubileja s. M. Nevenke od sv. Josipa i s. M. Andreje od Milosrdnog Isusa. Provincijalna poglavarica s. M. Matija u prigodnom je govoru zahvalila sestrama na predanom služenju u našoj Družbi, na požrtvornosti i ljubavi te spremnosti da odgovore na Božji poziv. Vrhunac slavlja bila je sveta misa u 11.00 sati koju je predvodio vlč. Božidar Mrakovčić uz koncelebraciju četvorice svećenika: vlč. Mladena Mrakovčića, vlč. Marijana Kušenića, vlč. Marija Miglesa i vlč. Ivicu Kordića. Propovijed, koju je imao vlč. Mladen Mrakovčić, na poseban je način bila usmjerena na polaganje prvih zavjeta s. M. Margarite od Euharistijskog Srca Isusova; osvrnuvši se na značenje i dubinu evanđeoskih savjeta. Osobit je naglasak stavio na poslušnost kao zvučnik koji pojačava glas Duha Svetoga koji nam govori. Nakon svete mise svečaricama smo čestitali uz prisutnost obitelji i prijatelja te uz pjevanje svečanog Veliča. Slavlje smo nastavili uz objed s uzvanicima sestara u duhovnom centru. Na kraju dana okupljene u razgovoru i pjesmi s. M. Veronika i s. M. Margarita podijelile su svoje dojmove i uputile riječi zahvale za molitve, ljubav i sve što su preko sestara primile. Puninu i ljepotu našega slavlja u Zagrebu čine slavlja naših sestara u Nigeriji, Kući matici, na Islandu i u Brazilu.

U Nigeriji su prve zavjete položile: s. Mary od naše Gospe od sv. krunice, s. Mary Philomena od Raspetog Isusa i s. Margaret Mary od Presvetog Srca Isusova. U Kući matici 25. jubilej je proslavila s. M. Viktorija od Presvetog Trojstva. Svojih 25. godina redovničkih zavjeta proslavila je s. M. Viktorija od Presvetog Trojstva. Na Islandu je s. M. Celestina od Presvetog Trojstva proslavila 50. jubilej. U Brazilu je s. M. Benedikta od Isusa također proslavila 50. jubilej svojih redovničkih zavjeta.

Drage naše sestre, u domovini i izvan nje, koje ste duhom i životom utkane u Hrvatsku provinciju a time i samu Družbu, hvala vam što sve ove godine predano i neustrašivo tkate ljepotu života u okrilju Srca koje nas neizmerno ljubi. Hvala vam što tu ljubav razlijevate u srca ljudi te svima nama svjedočite baš one riječi naše bl. Marije Terezije od sv. Josipa: „Koje li ljepote baš u ovom vremenu služiti Bogu.” Neka vas to Srce uvijek krijepi na putu predanja u Karmelu Božanskog Srca Isusova. Čestitamo vam! ♡

NAŠE KANDIDATICE

Tata mi nije dao samo prezime, nego i ime. Zovem se Klara Vendl. Sveti Ivan Krstitelj i ja imamo rođendan isti dan. Rodila sam se 24. lipnja 2001. u Šibeniku, a krštena sam na svetu Klaru iste godine u našoj župi Gospe Karmelske u Pirovcu. U Pirovcu sam živjela s mamom, tatom i godinu dana mlađim bratom Antonijem. Roditelji su nam se rastali kad smo bili djeca.

U Pirovac sam išla u osnovnu školu, trenirala sam karate i svirala flautu u lokalnom orkestru. Putovala sam u Šibenik u srednju, završila sam prirodoslovno-matematički smjer Gimnazije Antuna Vrančića. Tijekom srednje trenirala sam veslanje u Tisnom. Po dolasku na studij preselila sam se u Zagreb, živjela sam s maminim roditeljima u Donjoj Dubravi, u Župi sv. Mihaela Arkandela kod franjevac kapucina. Završila sam studij Edukacijske rehabilitacije na Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu.

Za vrijeme studija veći sam dio svojega vremena provodila s isusovcima u SKAC-u Palma. Završila sam formativni program koji isusovci sa suradnicima organiziraju za mlade (3D formaciju). Volontirala sam na projektu 72 sata bez kompromisa te u Udruzi Arka Korablja i, zadnje dvije godine fakulteta, u udruzi koja pruža stručnu podršku djeci s teškoćama na području Ličko-senjske županije. Jedan od najvećih darova koji sam dobila u SKAC-u jesu ignacijanske duhovne vježbe. One su mi bile vrijed-

no sredstvo da bolje upoznam kakav je Bog. Preko isusovaca sam došla i do vas, sestara, jer se dosta SKAC-ovih programa odvija u Hrvatskom Leskovcu i na Vrhovcu. Osjećala sam privlačnost i otpore prema samostanu pa sam u ljeto 2021. otišla na kamp Karmelsko ljeto u Bibinju i ondje obukla škapular. U ljeto 2023. vratila sam se iz Međugorja u tatino rodno selo u Slavoniji. Željela sam jasnoću oko poziva i molila sam svetog Josipa da mi otkrije gdje me Bog hoće. Tata sveti Josip djelovao je ekspresno jer sam 10 minuta nakon toga susrela našu s. Klaru Agnezu. Nakon toga sam krenula na vikende za razlučivanje poziva koji su organizirale s. Marina i s. M. Dijana. Dobila sam jasnoću gdje sam doma i malo-pomalo se pripremala za selidbu u samostan na Vrhovec.

Preporučam sebe zajedno sa svojom obitelji, prijateljima, SKAC-om, Arkom Korabljom, djecom iz Like i ostalom ekipom u molitve. Božji i Marijin blagoslov (i Josipova zaštita) svima! 💖

Klara Vendl

Milošću Božjom kandidatice sam u Karmelu Božanskog Srca Isusova u Zagrebu. Dolazim iz Župe Gospe Brze Pomoći u Slavanskom Brodu, a kojoj pripada i franjevački samostan i crkva Presvetog Trojstva. Završila sam Klasičnu gimnaziju fra Marijana Lanosovića

s pravom javnosti u Slavonskom Brodu i Pravni fakultet u Osijeku. Radila sam desetak godina u struci.

Od djetinjstva su me roditelji i dvije mlađe sestre odgajali u kršćanskoj vjери. Jako sam kao mala voljela Blaženu Djevicu Mariju i marijansku krunicu te zlatnu krunicu. Njoj sam se najviše utjecala kroz odrastanje i sazrijevanje, a s vremenom sam posebno zavoljela sv. Josipa i njegovu tišinu. Često sam odlazila na hodočašća u marijanska svetišta, posebno Međugorje. Marija me nježno privlačila, a dragi Bog oblikovao u željenu posudu. Pitala sam se što da uzvra-

tim Gospodinu za sve što mi je učinio, ne samo za ono što sam molila, nego i ono od čega me dragi Bog očuvao. Danas shvaćam da to nije bio samo svakodnevni odlazak na svetu misu. Što sam se više molila, sve sam više osjećala da me Bog zove u redovnički život. Duh Sveti me potaknuo na razgovor sa svećenikom koji mi je dao kontakt sestre Marine i već nakon dužeg telefonskog razgovora bila sam jako uzbuđena, nisam mogla dočekati prvi susret u Karmelu. Na prvom susretu „kockice” poziva su se počele jako brzo slagati. Naime, kako je sestra Marina pričala o Karmelu BSI, meni je dolazila misao da je to ono što želim i još važnije – osjećam da Bog to želi.

Da, dobila sam duhovne naočale i napokon spoznala što trebam učiniti. Sveta Mala Terezija tu me posebno krijepila. Ipak, trebalo je proći određeno vrijeme da poziv bude prokušan. Da, bilo je kušniji, ali da to nije Njegov poziv, sama ne bih ništa postigla koliko se god trudila. Zato prepustih s pouzdanjem Gospodinu putove svoje i pod Marijinim škapularom evo me zahvalne i sretne u Karmelu BSI. ♡

Ankica Lopojda

**„Treba činiti samo jedno; sipati Isusu pod noge
latice cvijeća malih žrtava, zatim se prepustiti
potpuno Njemu.”**

sv. Mala Terezija

SUSRET JUNIORKI

„Ti si kći moja ljubljena! U tebi mi sva milina!”

Okupivši se u kući Hrvatske provincije na Vrhovcu dan ranije, rano ujutro 29. kolovoza 2025. mi, sestre juniorke, zajedno sa s. Marijom Antonijom uputile smo se prema istoku naše lijepe domovine. Pratilo nas je lijepo vrijeme i mirna cesta te smo u planirano doba stigle na naše prvo odredište: izletište Jankovac.

Predivna priroda, mir i (relativna) tišina bili su okružje u kojem nas je naš, kako sam reče, domaćin (a ne voditelj) susreta, vlč. Tomislav Dokoza upoznao s okvirnim planom dana i uveo u razmatranje. Oslonivši se prvenstveno na vlastita iskustva i primjere iz svojega života, želio nam je kroz osam točaka posvijestiti svrhu ovakva jednog dana koje smo izdvojile za međusobni, ali prvenstveno susret s Isusom: 1. Važno je izići iz svakodnevice. 2. Zaustaviti se (napraviti retrospektivu, razmisliti zašto sam tu gdje jesam i posvijestiti si tko smo, a ne što radimo). 3. Zaviriti u nutrinu (verbalizirati vlastito stanje duše). 4. Prihvatiti to stanje. 5. Predati Gospodinu. 6. U Njegovoj blizini biti liječena i zadobiti novu duhovnu snagu. 7. Donijeti jednu malu odluku. 8. Vratiti se u svakodnevicu. Nakon toga smo dobile kratki tekst iz Markova evanđelja (Mk 1, 9 – 11) u kojemu, nakon Isusova krštenja na Jordanu, Očev glas zaori riječima: „Ti si Sin moj, Ljubljeni! U tebi mi sva milina!” Ta nam je evanđeoska rečenica na neki način bila misao vodilja za vrijeme cijeloga susreta: „Ti si kći moja ljubljena! U tebi mi sva milina!” – izjava koja treba biti u temelju ne samo toga dana i susreta, već cijeloga našega (ljudskog, kršćanskog i redovničkog) života.

Nakon prigodnoga ručka u prirodi, zaputili smo se u Slatinu gdje nas je čekao Isus u Presvetome oltarskom sakramentu. Naime, toga je dana bilo župno euharistijsko klanjanje u Slatini gdje je vlč. Dokoza sada župnik. Prije samoga klanjanja, naš nam je domaćin kratkim nagovorom ukazao na tri stvari važne za naš redovnički život: 1. Duhovne plodove svojih molitava i rada ne vidimo odmah, ali trebamo biti ponosne na svoje poslanje i poziv, odnosno svoje zaručništvo s Kristom. 2. Imati istinski odnos s Euharistijskim Isusom. 3. Prijateljevati s Riječju Božjom (učiti razumjeti Božji jezik u čitanju Svetog pisma te u njemu tražiti odgovore, poticaje, utjehu, vodstvo...). Izmolivši kronicu Božjega milosrđa u 15 sati, imale smo oko pola sata tišine pred Presvetim, a onda je slijedio treći dio susreta toga dana.

Uputile smo se u Župu Pohoda BDM, marijansko svetište u Voćinu. Tamo nas je ljubazno dočekao upravitelj

svetišta i župe vlč. Ivan Ereiz, ukratko nam iznio povijesni, kulturni, vjerski i demografski prikaz mjesta i crkve, a potom smo u voćinskoj bazilici imali slavlje svete mise što je bilo vrhunac dana i prilika za zahvalu za mnogobrojne primljene milosti te molitve i nakane s kojima smo došle. Obilaskom oko oltara sa slikom Gospe Voćinske i eksterijera bazilike, zahvalivši našim domaćinima, završile smo svoj jednodnevni juniorski susret na kojem zahvaljujemo također i prvenstveno dragom Bogu, kao i svima onima koji su nam ga omogućili – našoj Provincijalnoj upravi i sestrama koje su nas zamijenile toga dana u našim dužnostima.

Tako je bilo na početku školske godine dok smo na početku građanske 2026. godine imale Zoom susret s našim sestrama juniorkama u Nigeriji. Posebna prilika za to bila je kada su s. M. Matija i s. Marija Antonija boravile u Nigeriji. Bogu hvala i na ovom prekrasnom zajedništvu pa i preko ekrana i uz pomoć suvremene tehnologije. ♡

s. M. Marta

HODOČAŠĆE U KNIN

U subotu 30. kolovoza 2025. organizirano je nacionalno hodočašće hrvatskih redovnika i redovnica u Knin, Gospi od Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta.

Za redovnike bili su organizirani autobusi za prijevoz do Knina, no također se moglo doći i osobnim prijevozom. Nas nekoliko sestara iz Zagreba odlučile smo ići autobusom i tako biti dionikom zajedništva s redovnicama drugih družbi koje djeluju u Zagrebu. Okupili smo se ispred zagrebačke katedrale u 6 ujutro i krenuli prema Kninu. Vođa autobusa bio je fra Jure Šarčević, kapucin, povjerenik za posvećeni život Zagrebačke nadbiskupije. Uz molitvu i pjesmu, u Knin smo stigli već oko 10.30. Redovnici drugih biskupija počeli su pristizati te je bilo veselih trenutaka

ispunjenih smijehom i pozdravljanjem dragih i poznatih lica. Također, bilo je prilike za molitvu i ispovijed. Domaćini ovoga hodočašća bili su mala braća franjevci Splitske provincije Presvetoga Otkupitelja koji upravljaju svetištem Gospe od Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta u Kninu.

Biskup Zdenko Križić predslavio je svetu misu u 12 sati, uz koncelebraciju šibenskoga biskupa Tomislava Rogića te poglavara muških redovničkih zajednica, a glazbeno je misu animirao zbor redovnika i redovnica pod ravnanjem fra Stipice Grgata. Biskup Zdenko pozdravio je sve prisutne i potaknuo nas da s ovog hodočašća ne odemo isti, nego makar malo bolji i s još žarčom željom da promijenimo sebe. U propovijedi se osvrnuo na stanje

redovništva u Hrvatskoj, naglasio kako su pape 20. st. u govoru redovnicima naglašavali poziv na svetost i odbacivanje onoga što šteti i razara zajedništvo, kao što su naglašeni individualizam i sekularizacija. Ipak, pozvani smo buditi nadu i biti svjedočanstvo svojim životom. Potrebno je misijski djelovati u svojim zajednicama i ponovno obnoviti zajedništvo i bratstvo u njima.

Kako nas je pratilo kišno vrijeme, nismo mogli posjetiti crkvu svete Marije

u mjestu Biskupija, ali nam je vodič muzeja u Kninu ispričao povijest Knina i pronalasku reljefa Marije, Djevice i Kraljice, koja se štuje kao Gospa od Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta. Djelatnici Caritasa Šibenske biskupije pripremili su ručak za sve hodočasnike. U poslijepodnevnim satima krenuli smo za Zagreb osnaženi zajedništvom i zagovorom bl. Djevice Marije. ♡

s. Maja od Raspetog Krista Kralja

DUHOVNE VJEŽBE U SITTARDU

U jutarnjim satima 6. rujna nakon svete mise uputile smo se s Vrhovca put Nizozemske. Volan našeg kombija prepustile smo našim vozačicama s. M. Danijeli i s. M. Nevenki. Ostale putnice kombija bile su s. M. Maja, s. M. Đurđica, s. M. Ivana Mara, s. Marija Gabriela, s. Marina Lucija i s. M. Matea. Naš kombi na trenutke je bio putujuća kapelica, spavaonica ili smijaonica. Cijelim putem pratilo nas je lijepo vrijeme. U Kuću maticu naš je kombi stigao oko 23 sata. Na glavnim vratima dočekale su nas radosno naša Majka Karla Marija, s. M. Matija koja je nekoliko dana prije stigla i sve naše hrvatske sestre koje žive u Sittardu. Odmah smo zaboravile na duljinu puta i umor nakon tako srdačnog dočeka. Uputile smo se tada sve zajedno u samostansku kapelicu zahvaliti dobrom Bogu za sretno putovanje i pozdraviti

našu Dragu Majku Utemeljiteljicu Mariju Tereziju od svetog Josipa. Pune dojmova otišle smo na počinak. U nedjelju nakon doručka uputile smo se sa s. Marijom Kristinom, s. Petrom Mirjam i s. Marijom Paulom u Njemačku u marijansko svetište u Schönstatt. Tamo smo bile na euharistijskom slavlju. Nakon svete mise kratko smo se podružili s brojnim rođacima naše

s. Marine Lucije koji žive nedaleko od svetišta. Jedna redovnica nam se dala na raspolaganje te nam je vrlo opširno govorila o svetištu u kojem se nalazimo te nas je po glavnom djelu i sama provela. Teško je opisati riječima, to se mora doživjeti. Cijelo svetište je kao jedan mali grad. Prošetale smo se kratko kroz posjed i posjetile samostansku kapelicu. U Sittard smo se vratile na večeru. Tamo su nas dočekale naše drage sestre s. Marija Bernardina i s. M. Emanuela koje su stigle avionom.

Na blagdan Male Gospe uputile smo se u Belgiju kako bismo posjetile još jedno marijansko svetište Gospe Siromaha u Baneuxu. Imali smo dio prijepodneva za osobnu molitvu na prostoru svetišta. Bio je uistinu lijep boravak s Marijom na Njezin rođendan. Gospi Siromaha predale smo sve nakane koje smo imale u srcu. Sastale smo se u dogovoreno vrijeme kako bismo se fotografirale kod Gospina kipa ispod kojeg se nalazi izvor vode koja je lijek mnogim bolesnima na duši i tijelu.

Tada smo se uputile u Sittard gdje nas je čekao još jedan poseban događaj: dolazak relikvija sv. Male Terezije. Dočekale smo kombi s relikvijama i zaogrnutе našim karmelskim plaštem napravile smo špalir od vrata do oltara gdje je bilo predviđeno mjesto za relikvije. Bilo je uistinu dirljivo vidjeti toliki broj sestara iz raznih krajeva svijeta. Okupili su se i štovatelji sv. Male Terezije a nakon svete mise koja je bila na španjolskom jeziku bilo je predavanje na nizozemskom o životu i djelu Male svetica. Kroz cijelu noć bilo je organizirano bdijenje. I za naše hrvatsko govorno područje bilo je organizirana molitva u tišini i šutnji. Pred Malu sveticu donijele smo svaku pojedinu sestru i cijelu Provinciju koja je pod njezinom nebeskom zaštitom. Relikvije su ovdje boravile od ponedjeljka poslije podne do utorka prije podne. Oko 10 h ujutro samostansko zvono nas je pozvalo da ispratimo relikvije od kapelice do izlaznih vrata. Svaka sestra u ruci je držala ružu koju je u znak zahvale darovala sv. Maloj Tereziji.

Taj dan avionom su nam stigle naše sestre iz Mađarske; s. M. Leticija, s. M. Vjekoslava i s. M. Erzabet te voditelj duhovnih vježbi o. Srećko Rimac. Duhovne vježbe započele smo u utorak navečer euharistijskim slavljem. Pridružile su nam se i naše sestre iz Kuće matice; s. Petra Mirjam, s. M. Viktorija i s. Marija Paula. Na prvim duhovnim vježbama na hrvatskom jeziku u Generalnoj kući sudjelovalo je ukupno

17 sestara. Duhovne vježbe bile su uistinu karmelske, prožete mislima karmelskih svetaca; od Alberta Jeruzalemskog do naše Majke utemeljiteljice. Raspored dana bio je organiziran tako da smo imali puno vremena za osobnu molitvu. Svakodnevni boravak na grobu naše

Drage Majke i pohod groblju još su nas više poticale na zahvalnost prema sestrama koje su bile prije nas.

Duhovne vježbe završile su svetom misom u srijedu 17. 9. 2025. godine. Nakon doručka uputile smo se prema našem kombiju oko kojeg su se već okupile sve sestre koje žive u generalnoj kući. S blagoslovom Majke Karle Marije i svih sestara uslijedio je povratak u Lijepu Našu. Hvala Majci Karli Mariji, s. M. Matiji koje su organizirale ove milosne duhovne vježbe. Hvala s. Mariji Kristini koja se brinula da nam ništa ne nedostaje i da nam darovano vrijeme bude nezaboravno. Hvala svim sestrama koje su nas mijenjale na našim dužnostima. Iskustvo duhovnih vježbi u Kući matici na hrvatskom jeziku želimo svakoj sestri naše Hrvatske provincije. ♡

s. M. Matea od Presvetog Trojstva

JUBILARNA 20. KARMELIJADA

Ovogodišnja jubilarna 20. Karmelijada održana je od 26. do 28. rujna u Zagrebu u našem samostanu na Vrhovcu. Tri su razloga izbora dotične lokacije. Prvi je razlog činjenica da su upravo na Vrhovcu 2004. godine započele Karmelijade. Drugi razlog je veliki jubilej našeg samostana koji je slavio 100 godina svoga postojanja, a treći razlog održavanja karmelijade na Vrhovcu bila je činjenica da smo se nalazili u 100. godini kanonizacije svete Male Terezije, a naša kuća na Vrhovcu, kao i provincija, posvećene su upravo Maloj Tereziji.

Geslo ovogodišnje Karmelijade glasi: „Zahvalnost otvara srce“. Geslo je bilo popraćeno i pjesmom „Dajem Ti svoje srce“ koju je ove godine napisala naša s. M. Margarita Vrdoljak. Božjom providnošću i podrškom poglavara pjesma je studijski snimljena i snimljen je spot.

U petak 26. 09. u popodnevnom satima naš vrhovečki brijeg postao je brijeg mladih na 3 dana. Vrhovec 29 postao je trodnevni dom za 220 sudionika Karmelijade.

Tu prvu večer smo započeli sa upoznavanjem i predstavljanjem svake skupine. Bili su tu naši gosti iz Nizozemske, mladi iz Gabela Polja, Splita, Bibinja, Punta, Slavenskog Broda, Poredja, mladi iz Remeta, Hrvatskog Leskovca, Strmca, mladi koji su se okupljali u našem samostanu na Vrhovcu, mladi iz raznih krajeva Hrvatske koji su se pripremali on line

jer nemaju u blizini karmelsku zajednicu a htjeli su biti dio Karmelijade.

Osim nas sestara Karmelićanki BSI i naših postulantica i novakinja sudjelovalo je i 6 braće bogoslova koji su bili veliki poticaj i primjer svima te otac Jakov Milić koji je uistinu kroz sva tri dana Karmelijade bio važna i duboka duhovna prisutnost među mladima – uvijek spreman za ispovijed i razgovor.

Neizostavan dio Karmelijade je sveta misa. Prvi dan sv. Misu je predslavio otac Danijel Čolo OCD, drugi dan fra Ivan Marija Lotar župnik i rektor bazilike sv. Antuna Padovanskog, a treći i zadnji dan otac Dario Tokić OCD koji je u Karmelijadama sudjelovao od samih početaka.

Uvodnu katehezu o zahvalnosti prvog dana održao je karmelski bogoslov brat Tomislav Sakač. On nas je potaknuo i usmjerio kako dublje živjeti svoju zahvalnost prema Bogu i ljudima, a nakon njegovog nagovora uslijedio je prvi rad u grupi.

Subota 27. 09. je bio središnji dan Karmelijade i bio je uistinu poseban. Nakon doručka svi smo u dugačkoj koloni krenuli prema Velikoj dvorani Hrvatskog katoličkog sveučilišta gdje se većina programa održavala tog dana. Naime, tog dana nam se dodatno pridružilo oko 150 bivših sudionika Karmelijada zajedno sa svojom djecom i supružnicima koji su pristigli iz raznih krajeva Hrvatske, BIH pa čak i Austrije. Bilo je predивно vidjeti čitave obitelji u majicama oduševljeni kao i onda u mladim danima kako prilaze i sestrama i jedni drugima radujući se da su opet mogli doći i osjetiti to zajedništvo za koje su naglasili kako im puno znači i kako je utjecalo na njihov život.

Program smo započeli svi zajedno uvodnom molitvom i pozdravima koje su nam preko video prikaza uputili majka Karla Marija Peranović i mons. Tomislav Rogić predsjednik odbora za mlade pri HBK.

Nakon tog djeca su u pratnji animatora Zagrebačke nadbiskupije otišli na za njih predviđen program u obliku oratorija na temu sv. Male Terezije i sv. Carla Acutisa, a program se odvijao u OŠ Pavleka Miškine.

Središnju katehezu održao je naš dugogodišnji prijatelj mons. Mislav Hodžić na temu gesla Karmelijade.

Nakon nadahnutog predavanja uslijedio je rad u grupama tijekom kojeg su sudionici promišljali o konkretnom življenju zahvalnosti na različitim područjima svog života.

Nakon radnog jutra, neizostavnog

sata tišine te dobrog ručka i vesele pauze uslijedio je popodnevni molitveni dio programa koji se održavao u bazilici sv. Antuna Padovanskog.

Molitvenu animaciju uoči svete mise pripremila je s. M. Andrea Petravić zajedno sa djecom, roditeljima, suradnicima i mladima iz Strmca. Oni su nas kroz kratki scenski prikaz malo više upoznali sa svetim roditeljima Male Terezije – Ljudevitom i Zelijom. A upravo smo tog dana imali veliku milost i radost što su po prvi put u Hrvatskoj službeno bile izložene njihove relikvije zajedno s relikvijom njihove svete kćeri sv. Male Terezije. Bilo je zaista dirljivo vidjeti čitave obitelji koje su dolazile i utjecale se u zagovor svetih supružnika Martin i njihove kćeri sv. Male Terezije.

Nakon svete mise vratili smo se natrag u dvoranu gdje je uslijedilo veliko putovanje kroz povijest ovih 20 godina. Pogledali smo zajedničke fotografije, sjetili se svih lokacija, tema, ali i zanimljivosti koje su sami sudionici posvjedočili na licu mjesta.

Oko 19 sati smo se oprostili od naših

„veterana“ (bivših sudionika Karmelijada) i vratili smo se u bazu na Vrhovec 29 gdje su mladi nastavili program sa veselom večeri. Na veseloj večeri je svakako bilo jako veselo kako u pauzama tako i u programu, ali bilo je i dubokih promišljanja pa čak i pokoja suza od ganuća tijekom 2 prekrasna svjedočanstava, a svjedočili su Ivan Opalin koji je bio naše domsko dijete, a danas je sretan i ostvaren muž i otac, te karmelski bogoslov brat Hrvoje Škiljo. Na kraju smo završili dan s klanjanjem Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu koje je predvodio otac Jakov Milić.

U nedjelju ujutro brat Hrvoje je održao zadnju katehezu, a nakon njega su naše postulante i novakinje izvele jedan kratki scenski prikaz u kojem su mladima poručile kako je važno prepuštiti se Bogu, biti Mu zahvalni i vjerovati da On uvijek čini ono što je najbolje za nas.

U 11 sati je bila sveta misa na samostanskom dvorištu koju je predslavio o. Dario Tokić a oko 25 mladih je tog dana primilo karmelski škapular. Sa tom svetom misom i objavom nove lokacije iduće Karmelijade približili smo se kraju našeg susreta.

Na kraju ovog članka u duhu ovogodišnjeg gesla želim Gospodinu, sestrama i svima od srca svima reći hvala. Svaka Karmelijada je posebna na svoj način pa tako je i ova. A bila je posebna upravo po predivnoj suradnji na svim razinama, dubokom miru od početka

do kraja i Božjoj providnosti na mnoge načine. Hvala sestrama i mnogim moliteljima koji su prije i za vrijeme Karmelijade sve pratili molitvom.

Gospodin je i ove godine providio predivne volontere koji su radosno i neumorno posluživali, nosili, čistili, prali i trčali kamo god treba. Zaista hvala Gospodinu na svakom volonteru jer je tehnička logistika besprijekorno funkcionirala.

Vidimo se 2026. godine u Splitu i radujemo se svakoj mladoj osobi koja će sudjelovati. I nadamo se da će naše Karmelijade još puno godina postojati i opstajati i da će znati odgovoriti na potrebe mladih ljudi. ♡

s. Marija Dijana

SVJEDOČANSTVA

Hvaljen Isus i Marija, časna. Meni je ovo bila prva Karmelijada i zaista sam se pozitivno iznenadio kad sam primijetio zajedništvo kojim odiše velika skupina mladih okupljenih iz raznih dijelova RH i inozemstva. Okupili smo se kako bismo zajedno molili i slavili Boga, a to je ono što me dodatno privuklo da se prijavim. Uz to smo predstavili naš kraj i cijelu Hercegovinu na najbolji mogući način uz predstavljanje, ples i pjevanje... Ukratko, nije nedostajalo ni zabave, ni molitve, te sam itekako sretan i zadovoljan na način na koji se Karmelijada održala. Ovo je definitivno nešto što bi vrijedilo ponoviti i zahvaljujem se Vama

časna sestro, svim sestrama koje su sudjelovale u organizaciji Karmelijade, pa i Bogu što nam je ovakvo nešto omogućio, jer zahvalnost otvara srce...Bb!

Hvaljen Isus i Marija! Bogu dragom hvala, a i vama, časnim sestrama, na ovoj Karmelijadi. Bilo mi je zaista na izgradnju. Nešto najljepše bio mi je sat šutnje. O koliko je lakše u osami i šutnji približiti se Njemu... Pokušat ću to nastaviti i u svakodnevici. Iako smo pisali na čemu smo zahvalni, rad u grupi pomogao mi je uočiti moju nezahvalnost i potaknuo me na kasnije promišljanje. Bogu hvala na toj spoznaji. Drago mi je što sam mogla zamoliti roditelje svete Male Terezije za jednu nakanu. Jedna osoba potaknula me na primanje škapulara, vjerujem Božjim prstom. Ovako, pod Gospinim plaštom, osjećam joj se prisnijom i često je se sjetim tijekom dana. Upoznala sam i predivne osobe koje su mi ostavile trag u srcu. Zahvalna sam Bogu na prilici da sudjelujem na Karmelijadi. Hvala, časna, što ste me povelili!

PUT NA ISLAND

U četvrtak, 4. prosinca, sestra Leticija i ja krenule smo iz Zagreba na Island. Uzbudjenje je bilo veliko jer sam prvi put putovala tako daleko. Iako smo do Akureyrija, grada u kojem žive naše sestre, morale promijeniti tri zrakoplova i dva autobusa, put je protekao relativno mirno i bez poteškoća. Naši anđeli čuvari doista su dobro obavili svoj posao.

U Akureyriju su nas sestre srdačno dočekale u zračnoj luci. Budući da se ondje nalazi mala zajednica od samo tri sestre, naš dolazak donio im je posebnu radost. Zajedno smo došle proslaviti zlatni jubilej s. M. Celestine, što je zaista bio veliki blagoslov za sve nas.

Sljedećega jutra s. M. Celestina povela nas je u razgledavanje Akureyrija. Prva postaja bio je botanički vrt, po kojem je grad vrlo poznat. Kako je grad bio prekriven snijegom, nismo mogle vidjeti njegovu punu ljepotu, no ipak

smo osjetile poseban ugođaj toga mjesta. Posebno nas je iznenadila duga zimska noć – mrak ondje traje sve do oko 10 sati ujutro.

Nakon botaničkog vrta razgledale smo protestantsku crkvu u središtu grada. Sestra Celestina ispričala nam je dio povijesti Islanda te spomenula kako je sve do 1552. godine Island bio katolička zemlja. Dolaskom danskog kralja uveden je protestantizam, a svi koji su mu se protivili bili su pogubljeni, uključujući i posljednjega katoličkog biskupa, Jóna Arasona. Iako su protestantske crkve lijepo izvana, osjeti se da nedostaje ono najvažnije – Isus prisutan u Presvetom oltarskom sakramentu. U toj je crkvi s. M. Celestina otpjevala jednu pjesmu koju često pjeva kada se nađe u crkvi koja nije katolička.

Akureyri je miran i tih gradić, a poseban mu ugođaj daju tisuće lampica koje krase gotovo sve javne površine, zgrade i kuće. Stanovnici se intenzivno pripremaju za Božić kićenjem i osvjetljavanjem domova, no slavlje je više povezano s folklornim motivima, nego s otajstvom Kristova rođenja. Tako djeci darove donosi trinaest neobičnih bića, svojevrsnih patuljaka, koji trinaest dana prije Božića silaze s planina u naselja, daruju djecu, ali pritom čine i razne nepodopštine.

Posjetile smo i gradsku knjižnicu ispred koje se nalazi veliki stakleni hladnjak u koji ljudi mogu ostaviti višak hrane kako bi je mogli uzeti oni kojima je

potrebna. Taj znak solidarnosti posebno nas je dirnuo.

Poslijepodne istoga dana s. M. Celestina povela nas je u Dalvík, mjesto udaljeno oko 45 kilometara od Akureyrija. Ondje se nalazi filijalna kuća u kojoj s. Celestina svake srijede održava kateheze za djecu.

Sestre djeluju u Župi sv. Petra, koja je ove godine proslavila 25 godina postojanja. Župnik je otac Jürgen, koji već oko 30 godina djeluje na Islandu. Sestre mu pomažu u katehezi te u pripravi djece i mladih za sakramente.

U zajednici se trenutačno nalazi i djevojka iz Njemačke, Frederike (svi ju zovu Kiki), koja na Islandu volontira godinu dana. Velika je pomoć sestrama u kućanskim poslovima i u svakodnevnom životu zajednice. Upravo u vrijeme kad smo mi bile na Islandu, došla joj je u posjet njezina majka Klaudija te je i ona puno pomogla sestrama oko pripreme slavlja za s. Celestinu.

Sestra Marcelina i sestra Beatriz, zajedno sa župljanima, organizirale su

proslavu zlatnog jubileja s. M. Celestine. Okupile su suradnike iz župe i оформile mali zbor koji je uvježbao dvije pjesme za tu prigodu. Župljani su pomogli i u pripremi hrane te uređenju dvorane.

Proslava zlatnog jubileja održana je u nedjelju, 7. prosinca, svečanom svetom misom koju je predslavio otac Jürgen. Za vrijeme mise s. Celestina obnovila je svoje zavjete. U propovijedi ju je vlč. Jürgen usporedio sa svetim Ilijom i svetim Ivanom Krstiteljem, istaknuvši njezinu gorljivost i revnost za Božju slavu. Sestra Celestina bila je vidljivo dirnuta ljubavlju i pažnjom koju su joj župljani iskazali, kako tijekom mise, tako i kasnije za zajedničkim stolom.

Frederike je pripremila i videosnimku sastavljenu od fotografija koje su joj poslane, prikazujući presjek života s. Celestine te misijsko djelovanje u Brazilu i na Islandu. Zbor je otpjevao dvije pjesme – jednu na islandskom jeziku, a drugu na hrvatskom: „Marijo, o, Marijo”, što je dodatno obogatilo slavlje.

U razgovorima sa župljanima uvidjela sam koliko je dragocjena prisutnost sestara na Islandu. Mnogi od njih, a jedan od njih je i župni orguljaš, rodом iz Poljske, rekao je da ne može zamisliti djelovanje župe bez sestara. Ova je proslava bila značajan događaj za cijelu župu jer je ljude međusobno okupila i povezala, što su jasno pokazali gestama ljubavi i pažnje prema sestrama.

U ponedjeljak, na svetkovinu Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije, na svetoj misi u samostanu sve smo sestre obnovile svoje zavjete. Bilo je posebno lijepo sudjelovati u liturgiji na islandskom jeziku. Zanimljivo je da se taj jezik gotovo nije mijenjao posljednjih tisuću godina. Iako nam je bio težak za izgovor i razumijevanje, snažno smo osjetile zajedništvo i jedinstvo našega obiteljskog duha.

Nakon doručka sestre su nas povele na izlet u Hólar, mjesto udaljeno oko 130 kilometara od Akureyrija. Putem su nas pratili prekrasni planinski krajolici i neizmjerina prostranstva. Sestra Celestina rekla nam je i uzrečicu koja se ondje često ponavlja: „*Ako ti se ne sviđa islandsko vrijeme, pričekaj pet minuta.*” Time se želi reći da su promjene vremena na Islandu često nepredvidljive i brzo se mijenjaju. Vidjele smo uz cestu krda konja autohtone islandske pasmine i stada ovaca.

U Hólaru je nekoć bila prva katolička biskupija na Islandu, a današnja crkva je protestantska. Sestra Celestina prethodno je kontaktirala protestantskog biskupa, koji nam je ljubazno dopustio razgledavanje crkve.

Duboko nas je dirnula postojanost i hrabrost posljednjega katoličkog biskupa Jóna Arasona, koji je unatoč zabrani želio ostate u svojoj zemlji i braniti Katoličku Crkvu. Bio je pogubljen zajedno sa svoja dva sina, a danas se na Islandu štuje kao nacionalni junak. Razgledale smo i tradicionalne kuće u kojima su ljudi nekada živjeli, koje svjedoče o teškom, ali skromnom životu prošlih naraštaja. Biskup nam je pokazao i stare tiskane Biblije iz vremena kada je u Hólaru djelovala tiskara.

Na povratku smo posjetile i jednu umjetnicu, rodом iz Švicarske, koja živi na Islandu. S njom smo podijelile ručak, a ona je bila iskreno ganuta posjetom tolikog broja sestara.

Četiri dana brzo su prošla te je došao i trenutak rastanka. Zahvalna srca oprostile smo se od sestara i Islanda te se 9. prosinca vratile u Zagreb. Od srca zahvaljujemo Majci Karli Mariji i s. M. Matiji što su nam omogućile ovaj susret i sudjelovanje u proslavi zlatnog jubileja s. Celestine.

Molile smo Gospodina da s. Celestini podari snagu u naviještanju Radosne vijesti onima kojima je poslana te da misija na Islandu donese obilne plodove za spasenje duša, na čast Presvetoga Srca Isusova. ♡

s. Maja od Raspetog Krista Kralja

IZ KATEHEZE PAPE LAVA XIV.

Bog se obraća ljudima kao prijateljima
(Dogmatska konstitucija Dei Verbum I.)

Braćo i sestre, dobar dan!

Danas počinjemo dublje proučavati dogmatsku konstituciju Dei Verbum o božanskoj objavi. Riječ je o jednom od najljepših i najvažnijih dokumenata koncilске skupštine i, kao uvod u to, može nam biti od koristi podsjetiti na Isusove riječi: „Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna što radi njegov gospodar; vas sam nazvao prijateljima jer vam priopćih sve što sam čuo od Oca svoga“. Ovo je temeljna točka kršćanske vjere, koju nam Dei Verbum doziva u pamet: Isus Krist stubokom preobražava odnos čovjeka s Bogom, odsad to će biti odnos prijateljstva. Stoga, jedini uvjet novoga saveza je ljubav. Riječi Gospodina Isusa na koje smo podsjetili – „vas sam nazvao prijateljima“ – preuzete su upravo u konstituciji Dei Verbum, u kojoj se kaže: „Tom objavom, dakle, nevidljivi Bog, iz preobilja svoje ljubavi, oslovljava ljude kao prijatelje te s njima druguje da ih pozove i primi u zajedništvo sa sobom“ (br. 2). U konstituciji Dei Verbum doziva nam se u pamet i ovo: Bog nam govori. Važno je uočiti razliku između riječi i brbljanja: ovo potonje je površno i ne uspijeva ostvariti zajedništvo među ljudima, dok u istinskim odnosima, riječ ne služi samo razmjeni informacija i vijesti, već i otkrivanju tko smo. Riječ posjeduje objaviteljsku dimenziju koja stvara odnos s drugim. Tako, govoreći nam, Bog se objavljuje kao Saveznik koji nas poziva na prijateljstvo s njim. U tom pogledu, prvo umijeće koje nam valja odnjegovati jest slušanje, kako bi Božja riječ mogla prodrijeti u naše umove i srca. Istodobno, pozvani smo razgovarati s Bogom, ne zato da mu priopćimo ono što On već zna, već zato da sebe otkrijemo samima sebi. Otud potreba za molitvom, u kojoj smo pozvani živjeti i njegovati prijateljstvo s Gospodinom. To se u prvom redu ostvaruje u liturgijskoj i molitvi zajednice, gdje nismo mi ti koji odlučuju što će se od Božje riječi slušati, već nam On sâm govori po Crkvi. To se, nadalje, ostvaruje u osobnoj molitvi, koja se odvija u nutrinu srca i uma. U danu i tjednu kršćanina ne smije izostati vrijeme posvećeno molitvi, razmatranju i razmišljanju. Samo kad razgovaramo s Bogom, možemo također govoriti o njemu. Ako nas Isus poziva da budemo prijatelji, nemojmo se oglušiti na taj poziv. Prihvatimo taj poziv, njegujemo taj odnos i otkrit ćemo da je upravo prijateljstvo s Bogom naše spasenje.

Izvor: <https://ika.hkm.hr/novosti/papina-kateheza-na-opcoj-audijenciji-u-srijedu-14-sijecnja/>

PROBUDIMO SE U BOGU

Drage moje majke i sestre...

Mi smo danas iskopali krumpir i taj je posao, tj. ovo polje meni održalo jednu posebnu propovijed. Prije nekoliko tjedana – lijepo zeleno polje – lijepo, čvrsto zelenje – mi smo mnogo očekivali od žetve i danas smo iskopali. Zelenja više nije bilo, posušilo se, mrtvo je. Uzele smo lopate – zabole u zemlju, ali što smo iskopale? Nekoliko zelenih, djelomično nesazrelih krumpira, nekoji zeleni, nekoji napola a neki sasvim gnjili a tek nekoliko dobrih, ali još sasvim malih.

Drage moje sestre, ovakvi krumpirovi grmovi (biljke) čine mi se kao duše – svaki čovjek, svaka moja draga sestra i ja isto tako. Danas živimo – prije nekoliko tjedana lijepa zelena biljka. Plodovi su sakriveni, to su duše ljudi. Tada dolazi smrt i sudac; anđeo koji uzima lopatu i stavlja plodove pred Božanskog Suca. Jedni su nedozreli – zeleni – nisu bili dobro pokriveni zemljom. Zar to nisu djela koja su tražila ljudsku slavu i priznanje i zato napustila svoju skrovitost! Drugi su gnjili ili nagnjili. Radi čega su naša djela gnjila, trula i smrdljiva?

Nije li to svojeglavost, sebeljublje, samovolja, oholost? Još su tu i sasvim mali; to su dobre odluke koje je smrt iznenadila i tako nisu ni za što vrijedni nego da ih se baci. Nekoji su i dobri, ali zemlja se na njih naljepila ili imaju mrlje, ili nisu dobro oprani...

Kad bi danas bio zadnji dan, slijedeći sat za sud svijetu, kad bi se pojavio anđeo s lopatom i sva naša djela došla na svjetlo...

Probudimo se u Bogu i mislimo, krećemo se, radimo i molimo u najsrdačnijem sjedinjenju s Njim. Sve što radimo, ima samo jednu svrhu – Njegovu službu – služite Njemu! Da li direktno, ili indirektno, posve je isto, jer u našem bližnjemu služimo indirektno Njemu, Bogu i ako radimo s dobrom nakanom, onda ćemo ga susresti... Tko može bilo koga na svijetu ljubiti, a da ne misli uvijek i uvijek na svoga Ljubimca? Prirodnom čovjeku je gotovo nemoguće, da iz svojih misli odstrani onaj ljubljeni predmet, a zar bi u nadnaravnom bilo drugačije? Moralo bi nam biti nemoguće da naše misli odvratimo od Boga, od Božanskog Spasitelja! Zar si ne bismo sve to preuzele kao najbliži i glavni cilj, da (naše misli) naučimo ili još bolje, da uvijek sve u prisutnosti i u sjedinjenju s Božanskim Spasiteljem radimo ili – sve raditi za Njega.

bl. Marije Terezije od sv. Josipa
(Iz Pisma br. 2307, Maldon, 6. 10. 1910.)

Bibinje

UZ BLAGDAN BL. MARIJE TEREZIJE

Proslava blagdana naše Blaženice u jubilarnoj 2025. godini obilježen je posebno svečano u našoj bibinjskoj zajednici. Svečanosti je doprinijela novosagrađena kapelica koju mi zovemo malo dalmatinsko svetište bl. Marije Terezije. Pozvale smo prijatelje našeg Karmela iz više župa s područja Zadarske nadbiskupije. Veliki odaziv preko 300 vjernika nas je ugodno iznenadio i donio puno radosti. Upriličili smo toga dana i primanje škapulara za više od 30 vjernika. Misno slavlje predslavio je o. Marka Magdić, OCD, iz Gospića u koncelebraciji don Zdenka i sadašnjeg župnika don Valtera. Dječji zbor je doprinio zanosnom i proživljenom slavlju.

Nakon svete mise koja je bila u župnoj crkvi uputili smo se do svetišta gdje je bila upriličena pobožnost Blaženici. Hodočasnici su bili potaknuti da joj se toga dana dijeljenja velikih milosti posebno obrate u svojim potrebama.

Mnogi su ostali duže u molitvi i sabranosti pred kipom naše Majke koja je sigurno čula i uslišila mnoge vapaje. Posebno su nas dirnuli neki

vjernici i mladi koji su prije blagdana dolazili pred svetište moliti na svoje nakane, a jedan bračni par obavljao je devetnicu Majci dolazeći devet dana u sumrak pred njezin kip gdje su ostajali dugo moliti. Neka naša Blaženica nastavi zagovarati sve koji joj se obraćaju s vjerom i pouzdanjem. Zahvalne smo Gospodinu što se širi štovanje i poznavanje naše Majke. Ovakvi snažni događaji i nas sestre još više približavaju Utemeljiteljici i njezinoj duhovnosti. Blažena Marijo Terezijo, moli za nas! Zajedništvo i slavlje nastavilo se čašćenjem u kojem su uz sestre sudjelovali vjernici, prijatelji naše zajednice. ♡

s. M. Kristina

„Puna slave, hvale i zahvalnosti žurim se sve vas pozvati da slavite Božju dobrotu i milosrđe, koji je nas siromašna, neuka i mala stvorenja, podigao iz prašine, da mu poslužimo za osnivanje tako svekolikog i divnog djela.”

bl. Marija Terezija od sv. Josipa

Punat

POSJET MISIONARKE

Molitva kao „prvo misijsko djelo“ otvara srca mnogim vjernicima da raznolikom darežljivošću pridonose širenju Radosne vijesti u svijetu. U Marijinu mjesecu listopada u godini Jubileja odabrano je geslo za Svjetski dan misija: Misionari nade među narodima. Zahvalne smo dobrom Bogu da kao kćerke bl. Marije Terezije od sv. Josipa koja je u misijskog duhom osnivala samostane Karmela BSI u Europi i Americi, zaživio je i u Nigeriji Karmel BSI.

O misijskom zalaganju sestara u Nigeriji naša je misionarka s. Marija Lucija župljanima u punatskoj župi govorila na svetoj misi 28. rujna nakon propovijedi župnika vlč. Luke. Pozorno su je slušali odrasli vjernici, ali i djeca, posebno ministranti i mali pjevači. Bilo je svima zanimljivo slušati kako sestre obilaze stare i bolesne ljude, nabavljaju lijekove za njih, kako ih nedjeljom voze na svetu misu te što sve čine za manju i veću djecu u vrtiću, katehezi, i u radu s mladima. Djeca su si teško mogla zamisliti da njihovi vršnjaci na nekom drugom kraju svijeta nabavljaju vodu za kućanstva.

Župljani naše župe tokom cijele godine rado odvajaju novčani dar za misionarski rad naših sestara u Nigeriji, a to su učinili i ove nedjelje nakon svete mise.

Sestra Marija Lucija od 22. rujna do 3. listopada obogaćuje svojom

prisutnošću naše zajedništvo i odmara se hodočašćem, šetnjom, planinarenjem... Brodicom (kojom je i sama jedan dio plovidbe upravljala) posjetila je Košljun zajedno sa s.M. Aparecidom. Sestre su hodočastile uspinjanjem do tri križa, a više sestara iz naše zajednice s njima je prošetalo šetnicom u Malinskoj.

Slušajući poticaj Svetoga Oca za Svjetski misijski dan raspirujemo misijski žar u sebi. „Potičem sve vas, djecu, mlade, odrasle i starije, da svojim svjedočenjem života i molitvom, svojim žrtvama i svojom darežljivošću aktivno sudjelujete u zajedničkom poslanju naviještanja evanđelja.“ ♡

s. M. Monika

PROSLAVA BLAGDANA BL. MARIJE TEREZIJE

Dostojna priprema za blagdan naše blažene Marije Terezije od sv. Josipa ove godine bila je tako što smo pripremile euharistijsko klanjanje. U povezanosti sa svim našim sestrama u provinciji svakodnevno smo se, klanjajući se Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu, molili za osobnu duhovnu preobrazbu ponavljajući u zlatnoj krunici Presvetom Srcu Isusovu: „Isuse, blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svojem.”

Našoj proslavi blagdana pridružili su se i vjernici laici. Prije svete mise zajedno s njima molili smo Gospinu krunicu

nadahnujući se odabirom tekstova iz bogate ostavštine naše Blaženice.

Zbor djece i mladih bio je pozvan da svojom pjesmom pridonese proslavi blagdana, kao i zbor odraslih naše župe.

Svetu misu predslavio je katedralni župnik iz Krka, dekan i župnik: vlč. Vedran Kirinčić uz koncelebraciju našega župnika vlč. Luke Paljevića, karmelićanina o. Smilje Brnadića, o. Bernardina Vizmeg te vlč. Marinka Barbiša.

Velečasni Vedran je u homiliji istaknuo Božju ljubav u životu bl. Marije Terezije koju je ona prepoznavala i odgovarala na nju.

Nakon svete mise svi smo bili pozvani od vlč. župnika Luke u sakristiju na kolače i sokove. Mi, sestre, zadržale smo se u srdačnom druženju sa župljanima, dok je poglavarica samostana, s. M. Anita pozvala svećenike u samostan na večeru koju je s ljubavlju pripremila naša s. M. Milica. ♡

s. M. Monika

Zagreb

VIDJELE SU SV. ABRAHAMA

Proslavile smo 22. rujna 2025. prvih 50 godina života s. M. Matije, naše provincijalne poglavarice. Nakon uobičajenog početka dana (jutarnja molitva i sveta misa), uslijedio je neobičan susret u refektoriju, prije samog doručka. Sestra M. Matija ugledala je sv. Abrahama (s. M. Konstancija) u pratnji glasnika (s. Maja, s. Sara Marija, s. M. Margarita, s. Pija Marija, s. M. Helena, s. M. Karola, Barbara) i bl. Marije Terezije od sv. Josipa (s. M. Marta). Nakon njihova kratkog međusobnog razgovora, sv. Abraham je uzeo usnu harmoniku i gitaru te živahnim melodijom pokrenuo sve nazočne. Zatim je i sam izrekao svoju čestitku dragoj svečarici.

Iduća točka slavlja bila je svečani zajednički ručak, a u smiraj dana okupile smo se na rekreaciji. Tada su novakinje i postulantice izvele jedan duhovit i poticajan scenski prikaz nekih stvarnosti duhovnog života: Glina i Lončar. Nakon toga se zaorila pjesma uz sviranje s. Marije Dijane. Tako se dan dovrši kako je i započeo: u radosnom zajedništvu sestara.

Za mjesec-dva, lijepoga jutra, točnije 7. prosinca 2025., praotac Abraham (u liku s. M. Karole) ponovno je posjetio samostan na Vrhovcu kako bi našoj s. M. Danijeli prenio čestitke za njezin 50. rođendan.

Uz malo pjesme i puno smijeha,

čestitali smo joj i poželjeli još mnogo godina radosnog služenja u zajednici, uz obilje ljubavi i Božjeg blagoslova. Uslijedio je svečani doručak, a tijekom ručka imali smo rezanje torte i fotografiranje. Sestra se na kraju zahvalila svim sestrama na čestitkama, ljubavi i pažnji. ♡

Abrahamova Sara

**„Ljubavlju vječnom ljubim te,
zato ti sačuvah milost.”**

Jr 31,3

POVIJEST SAMOSTANA NA VRHOVCU

SAM

Cesta samu sebe prati.
Druga nema.
Na raskršću će malo stati
Da prodrijema.

Od padanja gustog snijega
Svud je tiho.
Samo se je vrhom brijega
Križ zanjihio.

Netko kreće za sudbinom
U daljinu.
Susrevši se s Božjim sinom
Šešir skinu.

Ova pjesma Vlade Vlaisavljevića oslikava vrijeme i duhovnu klimu u Hrvatskoj te na stanovit način uvodi u događanja i stanje duha na početku 20. stoljeća. Bolna iskustva za vrijeme i nakon najkrvavijeg od svih ratova - Prvoga svjetskog rata, u kojem su poginuli i mnogi Hrvati – duboko su urezani u svijest naroda. Mnogi su se već krajem 19. i početkom 20. stoljeća, uglavnom iz egzistencijalnih razloga, iselili u obje Amerike.

Nerodne godine krajem 19. stoljeća uzrokovale su velike nestašice hrane u većem dijelu Europe pa i u Hrvatskoj.

Gladne godine s jedne strane, a masovna industrijalizacija prekomorskih zemalja s druge strane, potakle su odlazak velikog broja našeg puka u Ameriku u potrazi za boljim životom.

Svijest o hrvatskoj državnosti sve više jača, a upravo 1925. godine, koja je u središtu našeg današnjeg zanimanja, slavi se tisućita obljetnica Hrvatskoga kraljevstva, odnosno obljetnica pretpostavljene krunidbe kralja Tomislava.

Na stolici zagrebačkih nadbiskupa u to se vrijeme nalazi pobožni, mudri i vrijedni nadbiskup Antun Bauer kojemu je osobito stalo do boljitka hrvatskog čovjeka.

Te, dakle, 1925. godine u Hrvatskoj se već nalaze i karmelićanke Božanskoga Srca Isusova. Blažena Marija Terezija se u Ameriku uputila 1912. godine kako bi ondje ustanovila nove samostane i upra-

vo se tamo susrela s hrvatskim iseljenicima te uvidjela njihovu vjersku i moralnu zapuštenost.

Na nalog Utemeljiteljice iz Amerike prvo putovanje u Zagreb poduzimaju dvije sestre iz Beča kako bi razvidjele mogućnost otvaranja samostana i pridob-

bivanja hrvatskih kandidatice. Bile su to Majka Marija Terezija Demetz i s. Benedikta Schöeden.

U Kronici zagrebačkog samostana spominje se kako su sestre srdačno bile primljene, kako ih je tadašnji koadjutor Bauer dočekao s velikim zanimanjem. Pročitao je potresni list Majke utemeljiteljice o žalosnom stanju hrvatskih iseljenika.

Biskup Bauer tom je prigodom sestrama izrazio želju da se i u Zagrebu osnuje karmelski samostan, a to je potvrdio i osobnim pismom Majci utemeljiteljici već u studenome 1913. godine.

„Leži mi na srcu religiozna i socijalna skrb naših hrvatskih iseljenika. Zato sam osnovao u Zagrebu Društvo sv. Rafaela, a Svetoj sam Stolici predložio daljnje planove. Nedavno sam saznao kakve

strahovite opasnosti prijete u Americi našim hrvatskim djevojkama i ženama. Stoga sam, u sporazumu s Društvom sv. Rafaela, zaključio da se obratim na Vašu časnost s molbom da u Zagrebu osnujete jedan dom, gdje bi naše siromašne djevojke mogle dobiti točne informacije o prilikama u Americi. Mislim da bi zajednica od tri sestre za sada bila dovoljna. Molim vas da nam pošaljete sestre koje već znaju jedan slavenski jezik kako bi mogle brzo naučiti hrvatski. Za početak stoji sestrama na raspolaganju 2000 kruna. Izvanredno ćemo se veseliti ako nam, časna Majko, uskoro pozitivno odgovorite.“

Utemeljiteljica je stalno poticala sestre, osobito one u Beču, da što prije nastoje doći u Hrvatsku i da mole crkvene vlasti da pošalju dušobrižnike svojim iseljenicima. Štoviše, sama je htjela doći u Hrvatsku. Iseljenici su joj bili velika briga, tim više što je osobno doživjela njihovu muku i potrebe. Konačno, nakon više pokušaja i odustajanja da konačno dođu u Zagreb, početkom kolovoza 1917. godine doputovale su M. Marija Terezija Demetz i s. Marija Lucina (Slovenka) kako bi ostale.

Teškoća je bilo s nalaženjem prikladne kuće. Sestre su pošle izravno nadbiskupu Baueru kome su predočile pismo Majke utemeljiteljice u kojem izražava žarku želju da redovnice za stalno ostanu u Zagrebu. Nadbiskup je bio skeptičan, ali realan: „Kad vaša Vrhovna poglavarica ovako piše, morate je poslušati, ali kuću ipak nećete moći naći. Ostanite nekoliko dana kod milosrdnih sestara. Pokušat ću sam preko novina i agenata nešto saznati, a onda ću vas pozvati“.

Tako je i bilo. Nadbiskup je sestrama doskora ponudio pet-šest objekata koji im nisu odgovarali da bi ih konačno uputio na Ksaver. U Kronici sestara karmelićanki

zapisan je prvi dojam o tom posjedu: „Kućica se nalazila na rubu šume. Sve nam se neobično sviđalo. Kestenova šuma, velika livada i vrt pripadalo je posjedu. Bilo je dovoljno mjesta za gradnju“.

Ipak, još je trebalo kupiti posjed. Sestre su već prije kod nadbiskupa ostavile određenu svotu novca, a čuvale su i jednu značajnu donaciju upravo za Zagreb. Još je trebalo posredovati kod svih vlasti i vratiti se u Beč... Da, tako je to s kupnjom i dozvolama!

Dr. Svetozar Ritig 17. studenog 1917. godine obraća se pismom M. Mariji Tereziji Demetz da konačno dođe u Zagreb, jasno naznačujući da je kuća već sigurna pa je njegovo pismo bilo posljednji čin pregovora i preuzimanja posjeda na Ksaveru

„U ime njegove ekselencije nadbiskupa Bauera molim Vas da odmah dođete u Zagreb. Kupnja željenog kompleksa na Ksaverskoj cesti je osigurana, no bez Vas ne može se ništa definitivno zaključiti.“

Dana 26. studenog 1917. stigle su iz Budimpešte u Zagreb dvije sestre. Prve sestre karmelićanke BSI koje su za stalno došle u Hrvatsku su: s. Eleonora i s. Florentina. Nekoliko dana kasnije pridružila im se i M. M. Terezija Demetz sa s. Sabinom, Slovenkom). Tada su, dakle, sestre karmelićanke BSI za stalno došle u Hrvatsku i od toga dana teče naša povijest u Zagrebu i na hrvatskome tlu.

Događanja oko osnivanja prvog našeg samostana u Zagrebu bila su komplicirana. Život je, međutim pisao nove

izazove i nove stranice.

Prvi svjetski rat još je uvijek bjesnio, karmelićanke BSI, i usprkos strašnome vremenu, zasnovale su svoj prvi samostan na Ksaveru. Malo je reći da je kuća u koju su se sestre uselile bila neugledna, trošna i vlažna... Ali zanos i nov početak bili su jači. Sestre žive u oskudici i stiješnjene, no žive radosno i s puno zanosu. Jelo se malo i oskudno, a večeralo se u mraku jer sestre nisu mogle dobiti petroleja. Kronika bilježi.

„Ipak nismo zdvajale. Sv. Josip nas nije nikada ostavio na cjedilu. Kad jedanput baš ništa nismo imale u našoj ‘čudesnoj košarici’, ni brašna, ni kruha u kući, što se dogodilo? Predvečer je došla časna Majka Magna, vrhovna poglavica sestara milosrdnica, s učiteljicom

novakinja i tri njihove kandidatice. Donijele su nam brašna, jaja, kruha, masti, sira i veliki kolač, koji je jedna njihova sestra dobila za imendan. Ispunila nas je sve srdačna zahvalnost prema našem nebeskom Ocu i sv. ocu Josipu“.

Utemeljiteljica je oduševljena što sestre u Hrvatskoj vrše svoje poslanje pa se, puna zahvalnosti, 28. veljače 1918. godine obraća nadbiskupu Baueru: „Preuzvišenom Nadbiskupu tisuću puta hvala za dozvolu. Zagreb su vrata za dalje (na Istok). Kako bismo mogle imati veliki ‘ribolov’ da imamo samo sto sestara iz Hrvatske! Ne sutra, uvijek danas, da, danas treba početi i Božji nam blagoslov neće uzmanjkati.”

Dom sv. Josipa na Ksaveru u srpnju 1918. godine, kada se već polako nazire kraj rata, broji desetero siročadi. No prostor postaje sve neprikladniji. Zato je nadbiskup Bauer našoj Družbi ponudio gospodarsko dobro u Hrvatskom Leskovcu.

Sestre su u novi prostor u Hrvatskome Leskovcu ušle u srpnju 1919. godine. Iz Hrvatskog Leskovca nastavit će karmelski hod u Zagreb, na Vrhovec u Dom sv. Terezije od Djeteta Isusa.

Povijest ovog Doma i ovog samostana je priča koju brojke ni činjenice ne mogu dočarati – ovdje je na djelu ljubav prema Bogu i bližnjemu, ljubav koja se upisala u ovaj brijeg i u ovaj grad, u ovaj narod i u ove zidove, u poslove i molitve, u igru i smijeh...

Samostan i Dječji dom na Vrhovcu bio je dovršen već sljedeće 1931. godine – dakle, za godinu dana. Oko 100 djevojčica smješteno je u Internat, a oko 80 dolazilo je u dnevni boravak. Većina je djece bila primljena besplatno.

TUMAČENJE LOGA

POHODA RELIKVIJA SV. MALE TEREZIJE I SV. RODITELJA LJUDEVITA I ZELIJE MARTIN

Sam logo sastavljen je od više elemenata koje zlatni krug obuhvaća u cjelinu.

Sveti Ljudevit je s desne Zlijine strane kao njezin suprug i oslonac koji ostavlja svoje zanimanje kako bi pomogao supruzi u razvijanju njezina posla. Promatrajući ovaj čin iz današnje perspektive, on zatvara svoju urarsku radionicu i draguljarnicu te postaje menadžer u obrtu vlastite supruge koja izrađuje vrhunsku alenkonsku čipku. Time Ljudevit pokazuje brižnost, razboritost i spremnost za prihvaćanje onoga što je bolje za cijelu obitelj. Očeva i majčina ruka stopljene su u jednu simbolizirajući bračno zajedništvo, predanje, vjernost te usmjerenost prema darovanoj im djeci. Zelijin položaj lijeve ruke spuštene prema dolje ukazuje na svu trpnost majčina srca „kojoj je mač probadao dušu” dok su joj umirala djeca ili su se mučila na stanputicama zemaljskoga puta. Posebno trpan odgojni put pun izazova bio je put male Leonije. Njezin je odgoj zahtijevao razumijevanje u svim pokušajima i razočaranjima, ali on i otvara put svim roditeljima koji se danas susreću s problemima odgoja vlastite djece i to u procesima koji se odmah niti vide niti razumiju. Svetost braka ne ovisi o broju djece. Zato njihova djeca nisu vidljivo prikazana, predstavlja ih sv. Mala Terezija čiji su Mali put živjeli prvo njezini najbliži učeći od nje te slušajući njezine savjete. Uspravan stav ovih sv. roditelja povezuje ih s Marijom koja je stajala podno Isusova križa dok je sjedinjena s vlastitim Sinom trpjela Njegovu muku i bol.

O Marijinoj prisutnosti u njihovu životu govori bijela podloga kao simbol njihova predanja Mariji koja ih čuva na braniku življenja neprolaznih vrijednosti koje žele prenijeti i svojoj djeci.

Sveta Mala Terezija smještena je ispred oca čime se iskazuje njezina povezanost s ocem kojega naziva svojim kraljem i zahvaljujući kojemu je razvila dobar odnos i s nebeskim Ocem, o čemu sama piše u svojim Rukopisima. Tim je položajem nešto dalje od majke što označava majčin prerani odlazak te ranjenost koju je sv. Mala Terezija doživjela, ali i milost ozdravljenja njezine prevelike osjetljivosti Marijinim osmijehom jedne božićne noći. Stav Male Terezije, koja nam je okrenuta bočno, simbol je njezine okrenutosti Bogu iz čega proizlazi Mali put pouzdanja koji je nastao zahvaljujući njezinoj suradnji s Božjom milosti po kojem postaje naučiteljicom Crkve. Spojene ruke ovih roditelja pokazuju na ruku sv. Male Terezije te tako s njom pronose kišu ruža milosti na sve koji im se utječu u zagovor, posebno u ovom pohodu relikvija Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini i Srbiji. Svi se mi zajedno nalazimo u jednoj zvijezdi uz križ čije konture podsjećaju na karmelski grb. Druge dvije zvijezde su sveci Staroga i Novoga zavjeta koji nas s neba prate svojim zagovorom.

Sve je ovo linijom u obliku kruga objedinjeno u cjelinu simbolizirajući zajedništvo proslavljene, trpeće i putujuće Crkve. Crkvu činimo mi, a osobito vjernici što će u svibnju 2026. godine častiti relikvije, koje ovi sveci prate na njihovu životnom putu. Ruže izlaze iz cjeline i tako simbolično pokazuju put milosti do srca svakoga čovjeka. Linija kruga je zlatne boje a zlatno je pravilo sv. Male Terezije da pred Boga dolazimo praznih ruku i s pouzdanjem u Njegovu milosrdnu ljubav.

Relikvije sv. Male Terezije i sv. roditelja Ljudevita i Zelijae Martin
u Hrvatskoj, BiH i Srbiji
svibanj, 2026.

Upoznajmo naše svece te se pripremimo za čašćenje relikvija uz serijal emisija *Bit ću ljubav* na Radio Mariji Hrvatske, BiH i Srbije (*You Tube* kanal Radio Marije Hrvatske) **od siječnja do svibnja svakog 1. i 3. utorka u 10.30.** *Ususret Uskrsnom* – korizmene meditacije sa sv. Malom Terezijom i njezinim sv. roditeljima pratimo na HKR-u i Radiju Mir Međugorje.

Učeći o životima svetaca molimo s njima te im se preporučamo u zagovor kako bismo i mi došli do vrhunca svetosti.

sv. Mala Terezijo i sv. roditelji, molite za nas!

NAŠA POKOJNA SESTRA

S. M. KLARA OD SV. OBITELJI Marija Parađ

Rođena:	02.07.1942. Bučje, Slavonija
Oblačenje:	02.07.1961. Vrhovec, Zagreb
Prvi zavjeti:	02.07.1963. Vrhovec, Zagreb
Doživotni zavjeti:	02.07.1968. Vrhovec, Zagreb
Preminula:	20.07.2025. Poredje

U nedjelju 20. srpnja u 1.45 sati, umrla je naša s. M. Klara od sv. Obitelji. Sestra M. Klara, civilnim imenom Marija Parađ, rođena je u kršćanskoj obitelji od majke Kate i oca Franje Parađ. Uz kćer Mariju, imali su još jednu kćer – Evicu. Otac je stradao u II. svjetskom ratu, a briga za odgoj kćeri pala je na majku. Na sreću, imale su dobrog djeda koji je zamijenio oca. U obitelji su se čitali vjerski časopisi. Tako je u jednom časopisu bila slika dvije sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova s djecom. Kako je tada bila još malena djevojčica, nije znala čitati pa je upitala baku: „Tko je to?“ Baka je odgovorila: „To su časne sestre koje se brinu za siromašnu djecu.“ To ju je oduševilo, premda još nije znala da će i ona postati jedna od njih. Odrastala je u dobrom vjerskom ozračju gdje se cijenila sveta misa i sakramentalni život, a imali su i dobrog župnika koji im je posuđivao vjerske knjige i mnogo je radio za duhovna zvanja. Sestra Evica (sada s. M. Antonina) je prije ušla u samostan Karmelićanki BSI, jer je župnik dobro poznao sestre pa ju je

tamo uputio. Nakon dvije godine, kad je navršila 14 godina, željela je poći za svojom sestrom, ali je postojala zabrana. Majka bi tako ostala sama, a ona je kao najmlađe dijete morala ostati kod kuće i brinuti se za nju. Majka je rekla da ne želi biti zapreka sreći svoje kćeri. Predala se u Božju Providnost, vjerujući da će se Bog pobrinuti za nju.

Kako su u njezinom mjestu bile sestre milosrdnice, išla je najprije kod njih moliti za primitak. One je nisu mogle odmah primiti te su joj rekle da dođe za tri godine. Njoj je to bilo predugo čekati pa je otišla k našim sestrama na Vrhovec. Sestre su rekle da dođe za dva mjeseca. U samostanu je završila osmi razred, iza prvih zavjeta završila je Katehetski institut, a privatno je učila svirati orgulje. Tako je cijeli svoj život svirala u župama gdje se nalaze naši samostani i gdje je bila premještena, katehizirala je i vodila župne zborove. Poslije zavjeta, radila je kod djece na Vrhovcu, te dvije i pol godine u Hrvatskom Leskovcu. Nakon doživotnih zavjeta, bila je šest godina na Belici kod djece te je bila i ekonomica.

Gotovo cijelog života je bila slabijeg zdravlja. Kao mlada sestra, s 33 godine bila je u životnoj opasnosti zbog upale trbušne opne. Liječnik je tada rekao sestrama da su je svojim molitvama ukrale Nebu, jer je po njegovu mišljenju, uslijed teške dijagnoze, trebala umrijeti.

Godine 1976., zbog zdravstvenog stanja, premještena je na Poredje gdje je i ostala sve do svoje smrti, 20. srpnja 2025.

Govorila je za života: „Sve više uviđam da dragi Bog ima sa mnom neobičan plan. Promatrajući naše sestre u misijama, sve više spoznajem da su moje misije upravo susreti s mnogim bolesnicima dok idem na razne kontrole, a i preko telefona. Mnogo ih je koji su se sa mnom povezali, a nikad ih nisam vidjela; oni koji pitaju za savjet, preporučaju se u molitve...“

Zaista, u svojoj bolesti i brojnim dijagnozama bila je pravi apostol. U bol-

nicama je nastojala riječju i promjerom djelovati na druge, donijeti im nadu i donositi im Boga. Svoje je boli sjedinjavala s boli našega Zaručnika te ih prinosila kao zadovoljštinu za uvrede nanesene Božanskom Srcu Isusovu.

Svoj životpis s. M. Klara završava riječima: „Zahvaljujem dragom Bogu za dar duhovnog zvanja u Karmelu Božanskog Srca Isusova i radosno čekam susret s dragim Zaručnikom i cijelim dvorom Nebeskim!“

Zahvaljujemo sestri M. Matiji za ovaj izvještaj o našoj dragoj sestri M. Klari i molimo vas da izmolite kronicu i slavite Svetu misu za nju.

Ujedinjene u ljubavi Božanskog Srca Isusova i u molitvi za naše pokojne sestre,

vaša

Majka Karla Marija od Kršćina

POKOJNA LJUBICA CIFER

U minutama oko ponoći s 19. na 20. rujna 2025. naša mama Ljubica Cifer preselila se u vječnost. Nakon više od pet i pol godina patnje i prikovanosti uz krevet kao posljedice nespecifičnoga moždanog krvarenja Gospodin ju je riješio ovozemaljskih boli i, vjerujemo, obdario svojom blizinom. Nedokučivi su nam i nerazumljivi putovi Božje providnosti.

Po izlasku iz bolnice početkom

veljače 2020. bila je u takvu zdravstvenom stanju da su doktori rekli da će vjerojatno vegetirati. Gospodin je htio drugačije. Oporavila se do te mjere da je samostalno disala i gutala. Gospodin nam ju je darovao još pet godina. Unatoč intenzivnoj patnji njezina vedrina i dobro raspoloženje bili su, nama koji smo stalno bili uz nju, jednako kao i svima koji su je posjetili, velika milost. Posjete naših sestara uvijek je rado pri-

mala i obećavala svoje molitve. Nezaboravan je bio njezin odgovor na pitanje kako je. Uvijek je odgovarala: „Dobro, s Božjom pomoću.“ Njezin smisao za šalu i smijeh bili su iznenađujući i istodobno zarazni. Krajem travnja ove godine zdravstveno stanje joj se pogoršalo i onda se opet bitno oporavila. Posljednjih mjesec dana trpjela je velike boli, ali se nikad nije tužila. Za mene je bila primjer velike strpljivosti i podnošenja. Zapravo se i ne čudim tomu jer je veoma štovala Isusa Patnika. On ju je pridružio svome Križu. Kad je napunila mjeru patnje i ljubavi, uzeo ju je k sebi. Neizmjereno smo zah-

valne Bogu što nam ju je darovao na ovakav način, unatoč neizvjesnosti i ogromnoj životnoj promjeni.

Zahvalne smo i našim sestrama koje su nam pružile mogućnost da možemo mamu i tatu smjestiti na Poredju i biti s njima. Znam da je mami to puno značilo i da je zahvalna i da će iz vječnosti uzvratiti svojim molitvama.

Hvala vam, drage sestre, na iskazanoj ljubavi, sestarskoj prisutnosti i molitvama na dan sprovoda i sve ovo vrijeme, osjetile smo moć molitve.

s. Marija Alojzija i s. Marija Emanuela

POKOJNA MARE ŽUŽIĆ

(29.11.1928.-15.11.2025.)

Na blagdan Svih svetih karmelskog reda, 15. studenog 2025. preselila se u vječnost Mara Žužić, majka naše sestre Blanke. Iako je bila u visokim godinama, gotovo do svoje smrti je bila pokretna i mogla se osnovno brinuti o sebi. Mjesec dana prije smrti je provela u staračkom domu jer joj je trebala veća medicinska briga zbog rane na nozi koja se inficirala. Gotovo do posljednjeg dana je bila prisebna te je umrla okružena ljubavlju i pažnjom svoje djece i unuka.

Njezina djeca ju opisuju kao vedru i dobru osobu. Bila je pravi „apostol“ i u svom mjestu je bila poznata kao velika dobrotvorka. U svom domu je prima- la siromahe i rubne, brinula se za one

koji su odbačeni. Zvali su je moliti kod umirućih i mnoge je duše s molitvom otpratila s ovoga svijeta. Zato je govorila da će ju upravo te duše s kojima je bila na posljednjem času, nju dočekati kad ona zaklopi oči jednom zauvijek ovomu svijetu. Plaćala je mise za duše pokojnika, čak i one koji joj nisu bili rodbina. Ljudi su je zbog te ljubavi i pažnje veoma cijenili i voljeli. Bila je i velika moliteljica te je njezina snaga za aktivno djelovanje i ljubav pretočenu u dijela bila molitva. Jako je bila pobožna Blaženoj Djevici Mariji te je više od 65 puta hodočastila u Međugorje, te više puta u Lurd i druga marijanska svetišta. Nije propuštala tjedno klanjanje pred

Presvetim oltarskim sakramentom. Kad više nije mogla hodati stabilno, pratila je svetu misu i klanjanje preko televizije.

Mare je rođena u mnogočlanoj kršćanskoj obitelji. Njezin otac je pozivao djecu iz sela koja su bila siromašnija od njih da zajedno s njima jedu, zajedno su molili te sve što su imali dijelili su s potrebitijima. Tako je Mare taj odgoj prenijela i na svoju djecu. Više puta su joj i prigovarali zbog tih nesebičnih djela, ali joj to nije oduzimalo radost i žar u služenju Gospodinu i njegovim najpotrebitijima.

Sprovodna misa pokojne Mare bila je 17. studenog 2025. u župnoj crkvi sv.

Mihovila arkandela u Vrhu. Sprovodnu misu i sprovodne obrede slavio je vlč. Andrija Živković uz koncelebraciju 7 svećenika. Na sprovodu je bilo prisutno mnogo sestara te rodbine i prijatelja koji su svojom molitvom željeli Gospodinu preporučiti dušu pokojne Mare.

U svoje ime i u ime svojih sestara i brata zahvaljujem za pažnju sestara, za molitve i obiteljsku blizinu u trenucima tuge za preminulom majkom. Pokojnoj Mare molimo lijepu vječnost u zagrljaju svog Spasitelja i Gospodina Isusa Krista komu je vjerno služila u svojoj obitelji i među potrebitima.

s. M. Blanka

POKOJNI IVAN KRANJČEC

Naš tata Ivan Kranjčec završi je ovozemaljski hod 19. 10. 2025. godine te se preselio vjerujemo u Očevu kuću. Od svojeg djetinjstva naučen na rad i tihu skromnost, bio je otac nenametljive nježnosti i prisutnosti. Kako su godine dolazile i time fizičke snage slabile, rastao je u svojoj vjeri i svjesnosti onostranosti, života nakon ovog života, pa je svoje bolesti prihvaćao i strpljivo nosio. Zadnje dvije godine borio se s karcinomom i imao dvije operacije. Kad više nije mogao odlaziti u Crkvu, pratio je s mamom svetu misu i druge vjerske sadržaje preko medija, a posebno je obavezna bila milosrdna krunica u 15.00 sati. Znao je prepričavati ili citi-

rati svećenike koje je gleda na Laudato TV ili Međugorju. Jako je poštivao sestre te se raspitivao za one koje je poznavao. Od srpnja su njegove snage malaksale pa je nakon bolnice smješten u starački dom, a kada mu se pogoršalo zdravstveno stanje završio je u bolnici, gdje je i umro. Kod našeg zadnjeg susreta, rekla sam mu da ga moje sestre pozdravljaju i mole za njega, na što mi je rekao: „Reći im fala i ti njih pozdravi što i ovim putem činim”.

Zahvaljujem poglavarima za trenutke kada sam mogla otići u posjet.

Hvala svima koje ste se molile za njega i prisustvovala na sprovodu u svoje osobno ime i cijele moje obitelji.

s. M. Danijela

KALENDAR DOGAĐANJA

HRVATSKA PROVINCIJA 2026.

VELJAČA

- 13. – 15.2. Susret juniorki u Puntu
- 20. – 22.2. Susret sestara koje su položile doživotne zavjete od 2010. do 2025. godine, na Poredju
- Mjesečna online predavanja o. Stipe Tomića na temu Teologalne kreposti u životu naše Drage Majke – od veljače do lipnja 2026. (o datumu ćete biti naknado obavještene)

OŽUJAK

- 9.3. – 16.3. Duhovne vježbe u Zagrebu

TRAVANJ

- 6.4. Zajednički Emaus sestara Hrvatske provincije
- 17. – 19.4. Susret sestara koje su položile doživotne zavjete od 1995. do 2009. godine, u Zagrebu
- 25.4. Susret obitelji naših pripravnica – Zagreb

SVIBANJ

- Susret juniorki

LIPANJ

- 5. – 7.6. Susret sestara koje su položile doživotne zavjete do 1994. godine, u Zagrebu
- 22.6. – 29.6. Duhovne vježbe na Poredju

KOLOVOZ

- 23.8. – 30.8. Duhovne vježbe u Kući Matici

RUJAN

- 4. i 5.9. Prošireno provincijalno vijeće
- 25.9. – 27.9. Karmelijada u Splitu

LISTOPAD

- Od listopada početak provincijalne vizitacije
- Hodočašće članova ZKLa u Španjolsku - listopad

STUDENI

- Susret juniorki - studeni
- 28.11. – 5.12. Duhovne vježbe u Hrvatskom Leskovcu

**„Duša će ti se brzo usavršiti u ljubavi Božjoj
ako često probudiš čin ljubavi.”**

sv. Mala Terezija

crtež: s. M. Suzana Terezija od žedajućeg Srca Isusova

STVARALAŠTVO

20. KARNEL-1 JA-DAL * VRHOVEC, ZAGREB * 2025
ZAMJVALNOST

OTVAP
SRCE

